

ROTTERDAMMERS

In iedere Rotterdammer schuilt een uniek relaas. Journalist Elise Spetter tekent zo'n levensverhaal op uit het hart van de stad.

Op haar 23e viel Georgette Plomp (63) als een blok voor haar baas, de 26 jaar oudere én getrouwde Leen. De liefde was wederzijds, maar scheiden deed hij nooit. Toch was Georgette ruim een kwart eeuw zijn vriendin. „Leen was de liefde van mijn leven en ik was dat ook voor hem.”

▲ Georgette heeft geen spijt van de relatie met Leen, maar verwaarloosde wel haar vriendenkring door de relatie. FOTO JAN DE GROEN

Georgette viel voor haar baas

Ik ontmoette Leen voor het eerst bij de bingohal op het Mathenesserplein. Hij was daar de baas. Ik solliciteerde op een vacature voor schoonmaker. Vanaf het eerste moment voelde ik een enorme klik. Toen ik zijn vrouw zag, voelde ik jaloezie, terwijl ik nog niks met hem had. Later begreep ik waarom. Ik was toen al verliefd. Leen was echt m'n soulmate.

Ik groeide op in een gezin met vijf zussen op de Doedestraat in Rotterdam-West. Van mijn jeugd herinner ik me niet veel. Op mijn 17e ging ik samenwonen met de vader van mijn eerste twee kinderen, maar hij mishandelde me geestelijk. Ik douchte drie keer per dag, omdat hij me vies vond. De vader van mijn derde kind was net zo slecht. Kort voordat we gingen trouwen, vond ik hem in het bed van mijn vriendin. Toch liet ik het huwelijk doorgaan. Waarom? Ik had een heel laag zelfbeeld.

Leen liet me weer vrouw voelen. Hij deed deuren voor me open en nam me mee uit eten. 'Ik kan je nooit laten zien hoeveel ik van je houd', zei hij dan. Door hem had ik de kracht om uit mijn tweede huwelijk te stap-

pen. De bingohal verbouwde hij tot een woonhuis. Ook hielp hij me met de opvoeding van mijn kinderen.

Leen was een verschijning. Als hij de zaak binnenliep, kwam er ook écht een man binnen. Hij was een grote vent - vroeger had hij altijd gebokst - en liep altijd in pak. Maar hij was getrouwd. En hij bleef getrouwd. Dat heeft hij vanaf het begin duidelijk gezegd. 'Ik kan geen geluk bouwen op het verdriet van een ander', zei hij. Ik vond dat niet leuk, maar ik dacht: beter iets dan niets.

Na ons eerste jaar samen kwam zijn vrouw er al achter, maar ze heeft onze relatie altijd gedoogd. Iedereen in Rotterdam wist van onze relatie. We liepen hand in hand en gingen naar bokswedstrijden. Een keer stonden we zelfs op de voorpagina van de krant. Voorzichtig deden we niet.

Leen was een bekende horecaman. Hij had meerdere horekazaken: poolcentrum Het Westen, café Amstelbron, Café Du Lion d'Or en op het laatste Park Hitland. Leen en ik werkten altijd samen. Soms ging zijn vrouw een aantal weken alleen naar Thailand. Dan gingen wij samen op vakantie. Op donderdag was altijd onze vaste stapavond. We dronken dan best veel en hadden plezier.

Ontmoeting:

Uw verslaggever ging een hapje eten in Rotterdam-Delfshaven, waar ze Georgette tegen het lijf liep.

Gesprek:

Bij Georgette thuis in Rotterdam-Delfshaven.

Tijd: woensdag 26 februari van 10.00 tot 11.00 uur

Was de eerste keer in 26 jaar dat ik van mij liet horen

– Georgette

Een keer heb ik zijn vrouw nog ontmoet in café De Amstelbron in Schiedam. Ik verving de kok. Haar tafel bestelde vier keer een portie mosselen. Ik liep de keuken even uit toen de borden naar de tafel werden gebracht. Toen ze mij zag, schoof ze zo dat bord weg! Zij mocht mij denk ik niet, logisch!

Van het leeftijdsverschil heb ik nooit iets gemerkt. Nu zouden mensen misschien sneller roepen dat ik een golddigger ben, maar ik heb altijd keihard voor Leen gewerkt. Profiteren deed ik niet. 'Het is dat je zo jong bent, anders had ik je veel eerder willen kennen', zei Leen altijd. Moeite dat ik jonger was, had hij niet. Hij was vooral trots.

Leen kreeg negen jaar geleden een longontsteking en kwam op de ic te liggen. Maar ik kon hem niet bezoeken. Dat was heel zwaar. Eenmaal van de ic af, ging ik wel elke ochtend langs in het Franciscus. De zusters kenden mijn situatie en hielpen mij.

Maar zijn gezondheid ging opnieuw achteruit en hij overleed. Ik besloot een rouwadvertentie te plaatsen in het AD. Het was de eerste keer in 26 jaar dat ik van mij liet horen. 'Mijn soulmate, een vader voor mijn kinderen, een opa voor mijn klein-

kinderen, is uit mijn leven getrokken. Wat ga ik jou missen.' Met onze namen. En met de tekst: *We Will Meet Again* van zangeres Vera Lynn. Ik heb die tekst ook op mijn arm getatoeerd.

Op zijn crematie hoorden we verhalen over Leen zoals we hem helemaal niet kenden. Mijn dochter kneep in mijn arm: 'Mam, zitten wij op de goede crematie?' Een vriend van hem noemde mij in zijn speech. Hij zei: 'Ik zie je nog binnenkomen, met Georgette'. Dat vond de familie denk ik niet zo leuk, maar gaf mij het gevoel dat ik bestond.

Een vriendin van hem belde me na zijn dood op. Leen had haar verteld dat hij geld voor me had geregeld. Ik denk dat hij iets bij vrienden heeft geregeld, maar ik heb nooit geld gezien. Dat maakt me nog steeds boos.

Van de relatie heb ik geen spijt. Hij was de liefde van mijn leven en ik was dat voor hem. Maar in de tijd dat ik met hem was, heb ik mijn vrienden verwaarloosd. Ik zie nu in dat geen man het waard is om jezelf zo weg te cijferen. Een getrouwde man hoeft bij mij dan ook niet meer aan te komen.

